

Körhintás kedvesség

Írta: Hilary Watkins Lemon
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Amikor Dani besétált a parkba, vidám zene hangja ütötte meg a fülét. A nagymamája elvitte őt és a húgát, Adélt, hogy Dani felülhessen a kedvenc körhintájára. Volt egy mókás játék is rajta, karikákkal. Dani izgatottan várta,

hogy megmutathassa Adélnak, hogyan kell játszani.

Hamarosan beálltak a sorba. A körhinta nagy volt és színes, sok faragott pónival. Mosolygó gyerekek ültek a pónikon, és integettek, miközben körbe-körbe lovagoltak.

„Ha a széléről választasz pónit, akkor részt vehetsz a karikagyűjtős játékban! – mondta Dani Adélnak. – Látod a gyerekek kezében a pálcákat? Meg azt a bácsit az apró karikákkal?”

Dani a dolgozóra mutatott. A bácsi a körhinta mellett állt, és feltartott egy karikát. Miközben a gyerekek a körhintán lovagoltak, megpróbálták a pálcájukra tűzni a karikát. Minden alkalommal, amikor sikerült elkapni egy karikát, a dolgozó egy másikat tartott oda.

Adél izgatottan tapsolt. „Az összes karikát el akarom kapni!” – mondta.

Végre rájuk került a sor, de már csak egyetlen üres ló maradt a körhintán.

„Dani! – szólalt meg Nagyi. – Mi lenne, ha hagynád, hogy Adél foglalja el ezt az utolsó helyet? Ő még sosem ült rajta. Te meg majd

mehetsz a következő körben.”

„Na, jó” – mormolta Dani. Nézte, ahogy a bácsi felségíti Adélt a fényes, barna pónira. Ezután a dolgozó Adél kezébe nyomott egy pálcát, hogy elkapassa vele a karikákat.

Megszólalt a zene, és a körhinta forogni kezdett. Dani és Nagyi a körhinta mellett állva figyelték Adélt. Csakhogy Adél fordítva tartotta a pálcát! Ahelyett, hogy a vastag markolatánál fogta volna, a hosszúkas, vékony végét tartotta a kezében, amellyel a karikákat kellett volna elkapnia.

„Adél, fordítsd meg a pálcádat!” – kiáltotta a fiú. De úgy tűnt, hogy Adél nem hallja őt a nagy zajtól. Amikor elhaladt a karika mellett, sikerült megérintenie a pálcával. De a markolata túl vastag volt ahhoz, hogy beleférjen a karikába.

„Adé! A botod!” Dani újra próbálkozott. „Nem fogod tudni elkapni a karikákat, ha így tartod!”

De Adél nem hallotta őt. Csak mosolygott és nevetett, miközben forgott vele a körhinta. A botja újra és újra hozzáért a karikához. De egyetlen egyet sem tudott elkapni.

Dani felnyögött. Adél elpazarolja a menét! Ha ő ült volna a körhintán, az összes karikát el tudta volna kapni.

Amikor véget ért a menet, odaszaladt Adélhoz.

„Megmondtam, hogyan tartsd a pálcát! – kiáltotta. – Miért nem hallgattál rám? Az egészet rosszul csináltad!”

Adél nem kiabált vissza Danira. Nem is sírt. Csak állt ott, és egyre kisebbre húzta össze magát.

Dani szíve kalapált, és égett az arca. Fel-dühítette, hogy Adél elvétette az összes karikát. Viszont a húga most játszott ilyet először. Ráadásul úgy látszott, jól érzi magát. Egészen mostanáig.

Dani szörnyen érezte magát. Azt kívánta, bár csak ne kiabált volna Adéllal.

„Sajnálom – mondta megenyhülve a fiú. – Ez nem volt kedves tőlem.”

Adél felnézett.

„Mi lenne, ha adnék néhány tanácsot, hogyan tudod elkapni a karikákat? – mondta Dani. – Majd melléd ülök a körhintán, és segítek neked.”

Adél bólintott.

Aztán Dani Nagyihoz fordult. „Vehetünk két jegyet, hogy Adél újra megpróbálhassa?”

Nagyi elmosolyodott. „Hát persze.” ●

Az eredeti történet Franciaországban játszódott.

